Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н P. CRUZ VILLALÓN
представено на 21 март 2013 година[1]

Дела C-625/11 P и C-626/11 P

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG),
SNF SAS
срещу

Европейска агенция по химикали (ECHA)

„Обжалване — Жалба за отмяна — Допустимост — Преждевременно подадена жалба — Просрочена жалба — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Право на ефективна съдебна защита — Европейска агенция по химикали (ECHA) — Регламент (ЕО) № 1907/2006 — Членове 57 и 59 — Вещества, подлежащи на разрешаване — Идентифициране на акриламида, като вещество, предизвикващо сериозно безпокойство — Вписване в списъка с кандидат-вещества — Публикуване на списъка на уебсайта на ECHA — Срокове за обжалване — Dies a quo — Член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд — Преклудиране“

1. От Съда е поискано да разгледа, в жалбите по тези две дела, които ще бъдат обсъдени заедно в настоящото заключение, напълно нетипичен случай. Всъщност по подадени от едни и същи субекти две жалби за отмяна на едно и също решение на Европейската агенция по химикали (ECHA), с което се идентифицира вещество, в случая акриламид, като предизвикващо сериозно безпокойство, Общият съд на Европейския съюз е постановил две определения за недопустимост, а именно Определение от 21 септември 2011 г. по дело PPG и SNF/ECHA (T-1/10, наричано по-нататък „определението, обжалвано по дело T-1/10“), както и Определение от 21 септември 2011 г. по дело PPG и SNF/ECHA (T-268/10, наричано по-нататък „определението, обжалвано по дело T-268/10“) (наричани по-нататък заедно „обжалваните определения“), с първото от които се отхвърля едната жалба като преждевременно подадена, а с второто се отхвърля другата жалба като просрочена.

2. С две отделни жалби жалбоподателите в двете производства пред Общия съд молят Съда да отмени посочените определения, като се позовават по-специално на нарушаване на правото им на ефективна съдебна защита, и считат, че както изводът за преждевременност на първата жалба, така и констатацията за просрочване на втората са опорочени от грешки в прилагането на правото.

3. Приложимата правна уредба по двете дела, а именно член 59, параграф 10 от Регламент (ЕО) № 1907/2006[2], предвижда в конкретния случай разглежданото решение на ECHA да се публикува на уебсайта на ECHA.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 г. относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3).

4. По този начин Съдът ще трябва, от една страна, да разгледа най-напред и за първи път една от процедурите за вземане на решения, установени с разпоредбите на Регламент № 1907/2006, за да определи дали актовете, приети в рамките на тази процедура, представляват подлежащи на обжалване актове, по смисъла на член 263 ДФЕС, от страна на заинтересованите икономически оператори. След това той трябва да разгледа въпроса дали член 263 ДФЕС не допуска, както е приел Общият съд по дело T-1/10, жалбоподател да подаде жалба за отмяна на акт, приет в резултат на посочената процедура за вземане на решения и публикуван в интернет, веднага след като е узнал за посочения акт и следователно дори преди последният да е бил публикуван по начините, предвидени в Регламент № 1907/2006.

5. От друга страна, Съдът ще трябва да се произнесе, също за първи път, по реда и условията за изчисляване на сроковете за обжалване на актове, които са публикувани само в интернет, или по-точно за които не е предвидено публикуване, а само оповестяване в интернет. Той ще трябва по-точно да отговори на въпроса дали член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, който предвижда, че сроковете за обжалване на актове, публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*, започват да текат едва от края на четиринадесетия ден след публикуването, може да е приложим по отношение на публикуването на актове в интернет.

I – Производствата пред Общия съд и обжалваните определения

A – *Обстоятелства, предшестващи двете жалби пред Общия съд*

6. Повод и за двете жалби за отмяна, по които са постановени обжалваните определения, е решение, с което ECHA на основание член 59 от Регламент № 1907/2006 включва акриламида, като вещество, пораждащо сериозно безпокойство, в списъка на веществата, идентифицирани с оглед евентуалното им включване в приложение XIV към Регламент № 1907/2006 [3].

7. От двете обжалвани определения се установява, че Polyelectrolyte Producers Group GEIE е обединение, което представлява интересите на дружествата — производители и/или вносители на полиелектролити, на полиакриламид и/или на други полимери, съдържащи акриламид, което включва сред членовете си SNF SAS [4].

8. На 25 август 2009 г. Кралство Нидерландия предава на ECHA досие относно идентифицирането на акриламида като канцерогенно и мутагенно вещество, което отговаря на критериите по член 57, букви а) и б) от Регламент № 1907/2006 и което трябва да бъде включено в списъка на кандидат-веществата за включване в приложение XIV към посочения регламент, което изброява веществата, подлежащи на разрешаване.

9. На 27 ноември 2009 г. Комитетът на държавите членки, на който досието е препратено на основание член 59, параграф 7 от Регламент № 1907/2006, постига единодушно съгласие относно идентифицирането на акриламида като вещество, пораждащо сериозно безпокойство, доколкото отговаря на критериите по член 57, букви а) и б) от посочения регламент.

10. На 7 декември 2009 г. ECHA публикува прессъобщение, в което оповестява постигнатото единодушно съгласие в Комитета на държавите членки, както и актуализирането през януари 2010 г. на списъка на кандидат-веществата.

3 — Наричан по-нататък „списък на кандидат-веществата“.

4 — Наричано по-нататък „SNF“.

11. На 22 декември 2009 г. изпълнителният директор на ECHA приема решение ED/68/2009, предвиждащо публикуването, на 13 януари 2010 г., на актуализирания списък на кандидат-веществата, в който е включен акриламидът.

Б – *Двата спора, отнесени до Общия съд*

12. При тези обстоятелства жалбоподателите подават жалби пред Общия съд, по които са образувани дело T-1/10 и дело T-268/10.

13. С първата жалба, подадена на 4 януари 2010 г. по дело T-1/10, предмет на обжалване по дело C-626/11 P, жалбоподателите искат „отмяна на решението на ECHA за идентифициране на акриламида като вещество, което отговаря на критериите по член 57 от Регламент № 1907/2006, в съответствие с член 59 от този регламент“[5]. На 5 януари 2010 г. с отделен акт SNF подава и молба за спиране на изпълнението на посоченото решение, регистрирана под номер T-1/10 R.

14. С определение от 11 януари 2010 г. председателят на Общия съд допуска временно спиране на изпълнението.

15. На 13 януари 2010 г. ECHA публикува ново прессъобщение, в което обявява включването на 14 вещества в списъка на кандидат-веществата, като не се произнася за акриламида, предвид определението за спиране на изпълнението от 11 януари 2010 г.

16. На 18 март 2010 г. ECHA подава възражение за недопустимост на жалбата по дело T-1/10.

17. С определение от 26 март 2010 г. председателят на Общия съд отхвърля молбата на SNF за спиране на изпълнението, без да се произнася по съдебните разноски.

18. На 30 март 2010 г. ECHA публикува на уебсайта си актуализирания списък на кандидат-веществата, в който е включен акриламидът.

19. С втора жалба, подадена на 10 юни 2010 г. по дело T-268/10, предмет на обжалването по дело C-625/11 P, жалбоподателите искат „отмяна на решението на ECHA, публикувано на 30 март 2010 г., с което акриламидът се идентифицира като вещество, отговарящо на критериите по член 57 от Регламент № 1907/2006 и се включва в списъка [за идентифициране] на кандидат-веществата“[6].

20. На 5 ноември 2010 г. ECHA подава възражение за недопустимост на жалбата по дело T-268/10. На 18 януари 2011 г. ECHA подава и допълнително писмено становище към възражението си за недопустимост.

В – *Обжалваното определение по дело T-1/10 (жалбата, обявена за преждевременна)*

21. С обжалваното си определение по дело T-1/10 Общият съд приема за основателно направеното от ECHA възражение за недопустимост и вследствие на това отхвърля подадената от жалбоподателите жалба като недопустима. Освен това, от една страна, той ги осъжда да понесат направените от тях съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от ECHA, а от друга страна, осъжда Кралство Нидерландия и Европейската комисия да понесат направените от тях съдебни разноски. На последно място, той осъжда SNF да понесе съдебните разноски във връзка с обезпечителното производство.

5 — Точка 8 от обжалваното определение по дело T-1/10.

6 — Точка 11 от обжалваното определение по дело T-268/10.

22. В случая Общият съд приема по същество, че към датата на подаване на жалбата, 4 януари 2010 г., акриламидът все още не е бил включен в списъка на кандидат-веществата. Несъмнено на тази дата Комитетът на държавите членки е изразил единодушното си съгласие относно идентифицирането на акриламида като вещество, което поражда сериозно безпокойство, и изпълнителният директор на ECHA е приел своето решение да го включи в списъка на кандидат-веществата. Въпреки това е предвидено решението да влезе в сила едва на 13 януари 2010 г.[7] Следователно обжалваното от жалбоподателите решение към датата на подаване на жалбата им не е целяло да произведе правно действие по отношение на трети лица[8]. Действително, щом списъкът на кандидат-веществата съществува единствено на уебсайта на ECHA, актът за идентифициране на дадено вещество като пораждащо сериозно безпокойство цели да произведе правно действие само с включването му в посочения списък, публикуван на този уебсайт[9].

Г – *Обжалваното определение по дело T-268/10 (жалбата, обявена за просрочена)*

23. С обжалваното си определение по дело T-268/10 Общият съд приема за основателно направеното от ECHA главно възражение за недопустимост, изведено от неспазването на срока за обжалване, и вследствие на това отхвърля подадената от жалбоподателите жалба като недопустима. Също така, от една страна, ги осъжда да заплатят направените от тях съдебни разноски, както и тези на ECHA, а от друга страна, осъжда Кралство Нидерландия и Европейската комисия да понесат направените от тях съдебни разноски.

24. В конкретния случай Общият съд установява, че обжалваното решение, а именно решението, с което акриламидът се идентифицира като вещество, отговарящо на критериите по член 57 от Регламент № 1907/2006 и се включва в списъка на кандидат-веществата[10], е публикувано от ECHA на нейния уебсайт на 30 март 2010 г., в съответствие със задължението ѝ по член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006[11], и че срокът за обжалването му е изтекъл на 9 юни 2010 г.[12]. Следователно жалбата, подадена на 10 юни 2010 г., е просрочена[13], а жалбоподателите не са изтъкнали наличието на случайно събитие или непреодолима сила[14], поради което жалбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима[15].

25. Общият съд добавя и че след като е констатирано, че жалбата е просрочена, жалбоподателите не могат да се позовават на евентуална извинима грешка[16].

II – Производство пред Съда и искания на страните

26. Жалбоподателите в двете производства пред Общия съд са подали жалби срещу обжалваните определения — първата, регистрирана на 6 декември 2011 г. под номер C-625/11 P, срещу определението по дело T-268/10, с което жалбата е обявена за просрочена, а втората, регистрирана под номер C-626/11 P, срещу определението по дело T-1/10, с което жалбата е обявена за преждевременна.

7 — Точка 45 от обжалваното определение по дело T-1/10.
8 — Пак там (точки 41 и 46).
9 — Пак там (точка 50).
10 — Точка 11 от обжалваното определение по дело T-268/10.
11 — Пак там (точка 31).
12 — Пак там (точка 39).
13 — Пак там (точка 40).
14 — Пак там (точка 42).
15 — Пак там (точка 43).
16 — Пак там (точка 41).

27. С писма, подадени на 23 декември 2011 г., Кралство Нидерландия, встъпило в подкрепа на ECHA в двете дела пред Общия съд, заявява, че поддържа становището си в рамките на двете производства по обжалване, като същевременно не желае да посочва нови писмени доказателства.

28. Становищата на жалбоподателите и ответника по жалбите, както и на Комисията, са изслушани в съдебното заседание от 14 декември 2012 г., проведено съвместно по двете жалби, в хода на което са поканени да изразят становище по релевантността на точка 8 от Решение от 19 септември 1985 г. по дело Hoogoven Groep/Комисия[17] за целите на обжалването по дело C-626/11 P.

29. В производството по обжалване по дело C-625/11 P жалбоподателите молят Съда:

— да отмени обжалваното определение по дело T-268/10,

— да отмени обжалваното решение, или

— при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд, за да се произнесе по жалбата им за отмяна,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски, направени в производството пред Съда, както и в производството пред Общия съд.

30. ECHA иска от Съда:

— да обяви жалбата за неоснователна, и

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

31. Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

32. В производството по обжалване по дело C-626/11 P жалбоподателите молят Съда:

— да отмени обжалваното определение по дело T-1/10,

— да отмени обжалваното решение, или

— при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд, за да се произнесе по жалбата им за отмяна, и

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски, направени в производството пред Съда, както и в производството пред Общия съд.

33. ECHA иска от Съда:

— да обяви жалбата за неоснователна,

17 — 172/83 и 226/03, Recueil, стр. 2831.

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

34. Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

III – По жалбите

A – *Предварителни бележки относно функцията на публикуването на актовете на институциите, органите и службите на Съюза, и по-специално относно използването на интернет за тази цел*

35. Важно е да се отбележи в началото, че валидността на член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006, доколкото предвижда списъкът на кандидат-веществата да се „публикува“ и да се „актуализира“ на уебсайта на ECHA „незабавно след вземане на решение за включване на дадено вещество [в посочения списък]“, не се оспорва в рамките на производството пред Общия съд, поради което този въпрос остава извън обсъжданията в настоящото обжалване.

36. Независимо от това тази разпоредба, която, както ще видим, непременно е в центъра на повдигнатите с двете жалби въпроси, доколкото определя събитието, дало основание на Общия съд да обяви двете жалби за недопустими, повдига определен брой въпроси, които по мое мнение и поне до определена степен не могат да бъдат пренебрегнати.

37. В това отношение следва да се припомни, че функцията на публикуването на акт на институциите, органите и службите на Съюза, която произтича от повелята за правна сигурност, е на първо място да доведе до знанието на заинтересованите лица, с точност и яснота, обхвата на задълженията, които тя им налага [18] при необходимост, както и момента, от който започват в общия случай [19] да пораждат своите правни последици, именно за да им позволи да действат съобразно с тях [20], и като разполагат с необходимата информация според случая, да се възползват от правото си да обжалват посочения акт.

38. Освен това публикуването, което отговаря на формалните изисквания, контролът за чието спазване също се упражнява от Съда [21], позволява също да се установи по безспорен начин датата, от която се счита, че заинтересованите лица са запознати със съдържанието на актовете, които могат да ги засегнат, и съответно без изключение [22] датата, от която могат със сигурност и следователно трябва да се изчисляват сроковете, в които в интерес на правната сигурност са ограничени жалбите срещу тях, дори когато това публикуване не е условие за тяхната приложимост.

18 — Вж. Решение от 20 май 2003 г. по дело Consorzio del Prosciutto di Parma et Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, стр. I-5121, точка 95) и Решение от 11 декември 2007 г. по дело Skoma-Lux (C-161/06, Сборник, стр. I-10841, точка 38).

19 — За изключенията от принципа за недопускане на обратно действие вж. по-специално Решение от 25 януари 1979 г. по дело Racke (98/78, Recueil, стр. 69, точки 19 и 20), както и Решение от 9 януари 1990 г. по дело SAFA (C-337/88, Recueil, стр. I-1, точка 13).

20 — Вж. Решение от 10 март 2009 г. по дело Heinrich (C-345/06, Сборник, стр. I-1659, точки 42—44).

21 — Вж. по-специално в това отношение, относно публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз*, Решение по дело Racke, посочено по-горе (точка 15), и Решение по дело SAFA, посочено по-горе (точка 12); относно хипотеза на публикуване в интернет вж. Решение от 19 септември 2002 г. по дело Комисия/Белгия (C-221/01, Recueil, стр. I-7835, точки 44 и 45).

22 — Вж. Решение от 26 юни 2012 г. по дело Полша/Комисия (C-335/09 P,) и Решение от 26 юни 2012 г. по дело Полша/Комисия (C-336/09 P).

39. Правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, според мен също изисква условията за допустимост на жалбите да се преценяват, при съмнение или затруднение, така че да се способства за тяхното разглеждане по същество и следователно достъп до съд в стриктен смисъл, винаги при зачитане на правата и интересите на останалите страни в производството. Следователно посоченият подход трябва да доведе сезирания с жалба съд до това да се въздържа от прекомерно строго тълкуване на разпоредбите относно сроковете за обжалване и във всички случаи да изключи тълкуване, враждебно към нейната допустимост [23].

40. Впрочем поради тази причина според постоянната съдебна практика обикновено датата на действителното публикуване на даден акт е тази, от която започват да текат сроковете за обжалване на същия, дори и жалбоподателят да се е запознал с неговото съдържание преди публикуването, като датата на узнаване на даден акт като начало на срока има субсидиарен характер спрямо тези на публикуването или съобщаването на акта [24].

41. След това уточнение е уместно вече да се разгледа специфичната форма на „публикуване“ на „решенията“ за включване на вещества в списъка на кандидат-веществата посредством актуализирането на посочения списък на уебсайта на ECHA, както е предвидено в член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006, което трябва неизбежно да се съпостави със съдържанието на „правната информация“, поместена от ECHA на посочения уебсайт. Според съдържанието на т.нар. в информацията „disclaimer“, ECHA декларира по-специално че „не носи отговорност за информацията, която се съдържа [на нейния уебсайт]“, като уточнява, че не „може да гарантира, че достъпен онлайн документ точно възпроизвежда официално приет текст“ [25]. Изглежда най-малкото трудно този „disclaimer“ да не бъде взет предвид при преценката на обхвата и последиците на тази специфична форма на публикуване.

42. Член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006 би могъл да се приеме като разпоредба, която предвижда определено „оповестяване“ на съдържанието на дадено „решение“, което впрочем не е достатъчно точно идентифицирано. Тази разпоредба обаче не би могла в отсъствието на каквато и да е норма, уреждаща това оповестяване в интернет [26] и позволяваща по-специално да се гарантира с точност датата на поставянето онлайн [27], както и автентичността, целостта и неизменимостта на наличната онлайн информация [28], да се приравни на истинско „публикуване“, с всички произтичащи от него правни последици [29].

23 — Вж. относно този подход, добре познат в частност в Испания, като принцип pro actione, *Sáez Lara*, C. Tutela judicial efectiva y proceso de trabajo. — in: *Casas Baamonde*, M. E., *Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer*, M. Comentarios a la Constitución española. Wolters Kluwer, 2008, p. 603.

24 — Вж. Решение от 10 март 1998 г. по дело Германия/Съвет (C-122/95, Recueil, стр. I-973, точки 35—39) и Определение от 25 ноември 2008 г. по дело TEA/Комисия, C-500/07 P, точки 21—23).

25 — При справка, извършена в деня на съдебното заседание, той е постоянно достъпен чрез линк, разположен в края на всяка страница от сайта (http://echa.europa.eu/fr/web/guest/legal-notice).

26 — Вж. в това отношение Решение по дело Skoma-Lux, посочено по-горе (точка 48).

27 — За разлика в частност от предвиденото в член 58, параграф 4 от Регламент № 1907/2006.

28 — Както, за сравнение, Службата за публикации на Европейския съюз гарантира автентичността на *Официален вестник на Европейския съюз*. Вж. член 3, параграф 1, буква а) от Решение 2009/496/ЕО, Евратом на Европейския парламент, на Съвета, на Комисията, на Съда, на Европейските общности, на Сметната палата, на Европейския икономически и социален комитет и на Комитета на регионите от 26 юни 2009 година относно организацията и функционирането на Службата за публикации на Европейския съюз (ОВ L 168, стр. 41).

29 — Тези елементарни изисквания са в основата на Регламент (ЕС) № 216/2013 на Съвета от 7 март 2013 година относно електронното публикуване на *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ L 69, стр. 1); вж. особено съображения 8 и 10, както и член 2, параграф 1 и член 4, параграф 1. Вж. и предложението за регламент на Съвета относно електронното публикуване на *Официален вестник на Европейския съюз*, внесено от Комисията на 4 април 2011 г. (COM(2011) 162 окончателен), точки 1.1 и 1.3 от изложението на мотивите, съображение 8, член 1, параграф 2 и член 2, параграфи 1 и 2 от предложението.

43. За да може да се счете, че даден уебсайт отговаря валидно на изискванията за изпълнение на задължението за публикуване в точния смисъл на този термин, той трябва да е изграден на техническа база, която да гарантира, че „disclaimer“ като този на уебсайта на ECHA наистина не е необходим, поне за част от съдържанието на посочената страница [30].

44. Следва да се подчертае впрочем, че макар член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006 да предвижда това „публикуване“ на решенията за включване на вещество в списъка на кандидат-веществата, това не означава непременно, че то изключва всяка мярка за публикуване на посочените решения, включително в интернет. Управителният съвет на ECHA напълно би могъл, без да нарушава тази разпоредба, в изпълнение на предоставените му с член 78 от Регламент № 1907/2006 правомощия да предвиди във вътрешния правилник на ECHA задължение за публикуване в стриктен смисъл на посочените решения.

45. В края на тези предварителни бележки държа да подчертая, че тъй като валидността на начин за публикуване като този по член 59, параграф 10 от Регламент № 1907/2006 не е предмет на спор по настоящото дело, жалбите не трябва да бъдат преценявани въз основа на съображения от такова естество. Въпреки това, и предвид важността на това публикуване, както и на датата, на която то е извършено в двата спора, аз считам, че тези съображения трябва да намерят място при цялостната преценка на двете жалби.

Б – *Жалбата по дело C-626/11 P (обжалваното определение по дело T-1/10, с което жалбата е обявена за преждевременна)*

1. Резюме на доводите на страните

46. Жалбоподателите повдигат по същество едно-единствено правно основание, изведено от грешка в тълкуването на Регламент № 1907/2006, която е довела до нарушаване на правото им на ефективна съдебна защита.

47. Те оспорват по-точно изводите на Общия съд, че единственият акт, предназначен да предизвика правно действие по отношение на трети лица в рамките на процедурата по член 59 от Регламент № 1907/2006 било действителното „включване“ на акриламида в списъка на кандидат-веществата, публикуван на уебсайта на ECHA, а не идентифицирането му като вещество, отговарящо на критериите по член 57 от Регламент № 1907/2006, което е обективирано и доведено до тяхното знание посредством прессъобщението, публикувано от ECHA на 7 декември 2009 г.

48. Обратно, ECHA, подкрепяна от Комисията и Нидерландия, изтъква, че Общият съд правилно е приел, че решението на Комитета на държавите членки, с което акриламидът е идентифициран като вещество, предизвикващо сериозно безпокойство, е само подготвително решение, което не е предназначено да породи правно действие по отношение на трети лица, и единствено публикуването на актуализирания списък на кандидат-веществата на уебсайта на ECHA било от естество да предизвика такова действие.

30 — Член 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 216/2013 относно електронното публикуване на *Официален вестник на Европейския съюз* предвижда от тази гледна точка, че правните последици на тази електронна публикация са изградени върху електронен подпис, основан на квалифицирано удостоверение и създаден от устройство за създаване на защитени подписи в съответствие с Директива 1999/93/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи (ОВ L 13, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 28, стр. 120).

2. Анализ

49. В началото следва да подчертаем, че съгласно обжалваното определение на Общия съд по дело T-1/10 жалбата е отхвърлена като недопустима с единствения мотив, че към датата на подаването ѝ обжалваното решение не е целяло да произведе правно действие по отношение на трети лица [31]. Всъщност, както е видно по-специално от точка 45 от това определение, Общият съд приема, че посоченото решение не е могло да произведе действие преди предвиденото за 13 януари 2010 г. влизане в сила на решението на изпълнителния директор на ECHA, вследствие на единодушното съгласие на Комитета на държавите членки за включване на акриламида в списъка на кандидат-веществата, публикуван на уебсайта на ECHA.

50. В мотивите на обжалваното определение по дело T-1/10 са допуснати множество грешки при прилагане на правото.

51. В това отношение, на първо място, следва да припомним, че Съдът постановява, че разпоредбите на член 33, параграф 3 ВС [32], които уточняват формалностите, а именно публикуването или съобщаването, считано от които започват да текат сроковете за обжалване, не са пречка жалбоподателят да подаде жалба срещу даден акт непосредствено след неговото издаване, без да чака публикуването или съобщаването му.

52. Разпоредбите на член 263, шеста алинея ДФЕС по никакъв начин не се противопоставят на прилагането на тази съдебна практика в настоящия случай.

53. Обратно, от цялостната практика на Съда се установява, че правото на ефективна съдебна защита изисква да се признае на всеки правен субект правото да подаде жалба за отмяна срещу даден акт, доколкото посоченият акт цели да произведе правно действие по отношение на трети лица, и следователно е в състояние да ги засегне, и заинтересованото лице изпълни останалите изисквания за допустимост на жалбата, и то още от момента, в който му станат известни издателят, съдържанието и мотивите на посочения акт, без да му бъде противопоставен преждевременният характер на посочената жалба, дори и споменатият акт все още да не е бил публикуван или съобщен, тоест дори преди да са изпълнени тези евентуални формалности.

54. Действително, според постоянната съдебна практика жалба за отмяна може да се подаде срещу всеки акт на институция, орган или служба на Съюза, който има за цел да породи правни последици спрямо трети лица [33], тоест задължително правно действие, което може да засегне техните интереси, като измени съществено правното им положение [34], и тези последици трябва да бъдат преценявани въз основа на обективни критерии, свързани със самата същност на посочения акт [35], като се отчита при необходимост и контекстът, в който той възниква [36].

55. Следователно, когато с оглед на съдържанието и условията, в които е приет, даден акт цели да произведе по окончателен и недвусмислен начин [37] правно действие по отношение на трети лица, той представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, независимо от публикуването или съобщаването му.

31 — Вж. по-специално точки 41 и 46 от обжалваното определение по дело T-1/10.

32 — Вж. Решение по дело Hoogovens Groep/Комисия, посочено по-горе (точка 8).

33 — Вж. Решение от 31 март 1971 г. по дело Комисия/Съвет (22/70, Recueil, стр. 263, точки 39 и 42), както и Решение от 23 април 1986 г. по дело Les Verts/Парламент (294/83, Recueil, стр. 1339, точка 24).

34 — Вж. Решение от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия (60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9).

35 — Вж. по-специално Решение от 19 декември 2012 г. по дело Комисия/Planet (C-314/11 P, точки 94 и 95).

36 — Вж. в този смисъл Решение от 26 януари 2010 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия (C-362/08 P, Сборник, стр. I-669, точка 58).

37 — Вж. Решение от 26 май 1982 г. по дело Германия и Bundesanstalt für Arbeit/Комисия (44/81, Recueil, стр. 1855, точки 8—12).

56. Публикуването на даден акт, както е видно от също толкова постоянна практика на Съда, е условие за неговата противопоставимост [38], което поради това поставя началото на сроковете за неговото обжалване. Макар от публикуването на даден акт да започват да текат сроковете за обжалване, след изтичането на които актът става окончателен, то не е условие за възникване на правото на обжалване на посочения акт.

57. В дадения случай Общият съд констатира, от една страна, че актът, с който вещество е идентифицирано като предизвикващо сериозно безпокойство, приет съгласно процедурата по член 59 от Регламент № 1907/2006, създава правни задължения, и по-специално задълженията за предоставяне на информация, предвидени в член 7, параграф 2, член 31, параграф 1, буква в) и параграф 3, буква б) и член 33, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1907/2006 [39]. От друга страна, той признава, че органът на ECHA, на когото е възложено включването на вещество в списъка на кандидат-веществата, не разполага с никаква свобода на преценка относно това включване, след като е имало единодушно съгласие на Комитета на държавите членки [40].

58. Общият съд обаче приема, че актът за идентифициране на дадено вещество като пораждащо сериозно безпокойство не е целял да произведе правно действие по отношение на трети лица преди включването на посоченото вещество в списъка на кандидат-веществата, публикуван на уебсайта на ECHA [41], и по-точно, преди датата на влизане в сила на решението на директора на ECHA, с което се разпорежда публикуването на списъка на кандидат-веществата [42]. От това той формално прави извода, че срокът за „подаване на жалба срещу акта за идентифициране на вещество като пораждащо сериозно безпокойство […] може да тече […] считано едва от „публикуването“ на списъка [за идентифициране] на кандидат-веществата, съдържащ това вещество“.

59. Следователно именно действителната дата на публикуване на списъка на кандидат-веществата на уебсайта на ECHA, и по-точно датата на актуализирането на този списък, съвпада с датата на влизане в сила на посоченото решение, която е приета от Общия съд за съставляваща задължителното начало на сроковете за обжалване в конкретния случай [43], и въз основа на която той е направил извод за преждевременния характер на жалбата на жалбоподателите.

60. По този начин Общият съд е нарушил както обхвата и последиците на публикуването на правните актове на Съюза, така и тълкуването на понятието за „обжалваем акт“ по смисъла на член 263 ДФЕС.

61. Следователно, като е приел, че подадената от жалбоподателите жалба за отмяна на решението на ECHA за включване на акриламида в списъка на кандидат-веществата е преждевременна, тъй като е подадена преди публикуването на посочения списък на уебсайта на ECHA, Общият съд е допуснал грешка в тълкуването на разпоредбите на член 263, шеста алинея ДФЕС.

38 — Вж. по-специално Решение от 29 май 1974 г. по дело König (185/73, Recueil, стр. 607, точка 6), Решение по дело Racke, посочено по-горе (точка 15), Решение по дело Skoma-Lux, посочено по-горе (точка 37), Решение по дело Heinrich, посочено по-горе (точка 43) и Решение от 12 юли 2012 г. по дело Pimix (C-146/11, точка 33).

39 — Вж. точка 42 от обжалваното определение по дело T-1/10.

40 — Пак там (точка 46).

41 — Пак там (точки 45 и 50).

42 — Пак там (точки 7 и 45).

43 — Пак там (по-специално точка 50).

62. Следва да се добави, както впрочем са изтъкнали Комисията и Кралство Нидерландия, че в рамките на производството пред Общия съд за окончателен акт, с който завършва процедурата по член 59 от Регламент № 1907/2006, следва да се счита решението на изпълнителния директор на ECHA за включване на дадено вещество в списъка на кандидат-веществата.

63. Публикуването на актуализирания списък на кандидат-веществата на уебсайта на ECHA е само фактическо действие, позволяващо да бъде доведено окончателното решение на ECHA до знанието на заинтересованите страни [44], макар че това е действието, от което зависи в дадения случай противопоставимостта на решението спрямо последните, и което определя датата, от която започва да тече преклузивният срок за обжалването му.

64. На последно място, в отсъствието на каквато и да е друга форма на официална информация за включването на дадено вещество в списъка на кандидат-веществата, като публикуването на решението на изпълнителния директор на ECHA или съобщаването му на заинтересованите страни, предоставили коментари съгласно член 59, параграф 4 от Регламент № 1907/2006, допустимостта на жалба, подадена от последните непосредствено след като са узнали за това решение, е още по-оправдана.

65. Следователно обжалваното определение по дело T-1/10 следва да бъде отменено, а делото — върнато на същия съд, за да се произнесе по останалите основания и доводи на страните, и по-специално по останалите основания за непроизнасяне по същество, изтъкнати от ECHA във възражението ѝ за недопустимост. В това отношение следва да се подчертае, че ако Общият съд бе приел, че жалбата на жалбоподателите е допустима, този извод щеше автоматично да доведе до недопустимост поради наличие на висящо производство на жалбата, подадена от същите по дело T-268/10, предмет на обжалване по дело C-625/11 P и което ще разгледам сега, доколкото тази жалба бъде уважена, а делото — върнато на Общия съд.

B – *Жалбата по дело C-625/11 P (обжалвано определение по дело T-268/10, с което жалбата е обявена за просрочена)*

1. Резюме на доводите на страните

66. Жалбоподателите повдигат по същество едно-единствено правно основание, изведено от допусната от Общия съд грешка в тълкуването на член 102, параграф 1 от неговия процедурен правилник, както и на съдебната практика относно сроковете за обжалване, водеща до нарушаване на правото му на ефективна съдебна защита. Те изтъкват, че предвиденият в тази разпоредба четиринадесетдневен срок следва да се прилага по отношение на всеки публикуван акт, независимо от начина на това публикуване, а не само по отношение на актовете, публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*.

67. ECHA, поддържана във всяко отношение от Кралство Нидерландия, счита, обратно, че четиринадесетдневният срок по член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд не следва да се прилага в случаите на публикуване на акта в интернет. Тъй като правната уредба на Съюза относно сроковете за обжалване трябва да се прилага стриктно, приложното поле на тази разпоредба не може да се разширява, освен чрез изменение на посочения процедурен правилник, защото в противен случай се нарушава принципът на правна сигурност. В това отношение ECHA набляга и на разликата между публикуване в интернет и публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*.

44 — Вж. в същия смисъл Определение от 28 юни 2011 г. по дело Verein Deutsche Sprache/Съвет (C-93/11 P, точка 26).

68. Комисията от своя страна подчертава, че в жалбата си жалбоподателите се ограничават да твърдят, че са били подложени на дискриминационно или произволно третиране. Както обаче Общият съд констатира в точка 38 от обжалваното определение по дело T-268/10, приложеният в случая спрямо жалбоподателите погасителен срок за обжалване, който не взема предвид четиринадесетдневния срок по член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, се прилага без разлика спрямо всички страни, които са в същото положение като тях.

2. Анализ

69. В самото начало следва да се подчертае, че съгласно обжалваното определение по дело T-268/10, Общият съд отхвърля жалбата като недопустима поради подаването ѝ след срока, с мотива че четиринадесетдневният срок, предвиден в член 102, параграф 1 от неговия процедурен правилник, не може да се прилага, отвъд текста му, към актове, които, както обжалвания в конкретния случай, са публикувани не в *Официален вестник на Европейския съюз*, а само в интернет [45], и уточнява, че в случая не може да се признае никаква извинима грешка [46].

70. В мотивите на обжалваното определение по дело T-268/10 също са допуснати грешки при прилагане на правото.

71. Следва да се отбележи, че Процедурният правилник на Общия съд, както впрочем и Процедурният правилник на Съда [47], не съдържа равностойни на член 102, параграф 1 от него разпоредби, що се отнася в частност до публикуването в интернет на актовете на институциите, органите и службите на Съюза.

72. В много по-общ план трябва да се констатира, че правната уредба на Съюза по отношение на сроковете за обжалване не съдържа никакви разпоредби относно публикуването в интернет на актовете на институциите, органите и службите на Съюза, така че Съдът следва да попълни тази празнота, като гарантира правото на ефективна съдебна защита [48], при спазване на общите принципи на правото, а занапред и на член 47 от Хартата на основните права на Съюза [49], тълкуван в светлината на член 6, първа алинея и член 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

73. В това отношение от практиката на Европейския съд по правата на човека [50] несъмнено е видно, както Съдът е имал повод да припомни [51], че правото на съд, особен елемент от което е правото на достъп до съд, не е абсолютно и подлежи на ограничения, по-специално що се отнася до условията за допустимост на жалба, към които спада и определянето на преклузивен срок [52].

45 — Вж. по-специално точка 34 от обжалваното определение по дело T-268/10.

46 — Пак там (по-специално точка 41).

47 — Вж. в това отношение член 50 от новия процедурен правилник на Съда, одобрен от Съвета на Европейския съюз на 24 септември 2012 г., чийто текст е по същество идентичен с текста на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Вж. също така идентичните разпоредби на член 81, параграф 1 от отменения процедурен правилник на Съда на Европейските общности от 19 юни 1991 г. (ОВ L 176, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 10, стр. 30).

48 — Вж. Решение от 28 февруари 2013 г. по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ (C-334/12 RX-II, точки 40—46).

49 — Вж. по-специално Решение от 8 декември 2011 г. по дело KME Germany и др./Комисия (C-389/10 P, Сборник, стр. I-13125, точка 119).

50 — Вж. по-специално ЕСПЧ, Решение по дело Pérez de Rada Cavanilles с/у Испания от 28 октомври 1998 г. (жалба № 28090/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 44) и Решение по дело Anastasakis с/у Гърция от 6 декември 2011 г. (жалба № 41959/08, все още непубликувано в *Recueil des arrêts et décisions*, § 24).

51 — Вж. Определение от 16 октомври 2010 г. по дело Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия (C-73/10 P, Сборник, стр. I-11535, точка 53) и Решение по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ, посочено по-горе (точка 43).

52 — Вж. Определение от 17 май 2002 г. по дело Германия/Парламент и Съвет (C-406/01, Recueil, стр. I-4561, точка 20), както и Определение по дело Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия, посочено по-горе (точки 48—50).

74. Важно е въпреки това да се припомни също, че макар правните субекти да очакват да бъдат приложени правилата относно допустимостта, последните трябва да преследват законна цел и да са пропорционални, и следователно не биха могли да ограничат достъпа им до съд по такъв начин или до такава степен, че правото им на съд да бъде засегнато в самата си същност [53]. Прилагането на тези правила не трябва да ги възпрепятства да упражнят налично правно средство за защита [54].

75. Ето защо е уместно именно в светлината на тези принципи да разгледаме дали Общият съд правилно е отказал да вземе предвид четиринадесетдневния срок по член 102, параграф 1 от своя процедурен правилник и вследствие на това е обявил за просрочена жалбата на жалбоподателите, без да признае това за извинима грешка.

а) По въпроса дали четиринадесетдневният срок се прилага по отношение на актовете, публикувани в интернет

76. В това отношение следва, на първо място, да се отбележи, че самият текст на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд не е лишен от двусмислие, доколкото тази разпоредба започва с отбелязване на публикуването на актовете поначало, а след това, in fine, единствено на публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз*.

77. Следователно би могло да се приеме, обратно на постановеното от Общия съд, че тази разпоредба урежда не специално броенето на сроковете за обжалване на „актовете, публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*“, а като цяло броенето на сроковете за обжалване на публикуваните актове, противопоставени по-специално на съобщените актове. По този начин уточнението относно публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* би могло да се приеме за, така да се каже, несъществено, за остатък от времето, когато интернет не е съществувал и публикуването на даден акт е било мислимо единствено в печатното издание на *Официален вестник на Европейския съюз*.

78. Макар да е съществен, анализът на текста на тази разпоредба от Процедурния правилник на Общия съд сам по себе си не би могъл да се приеме за достатъчен, за да отговори на поставения в това дело принципен въпрос, и е уместно, съобразно трайната практика на Съда, тя да бъде тълкувана, като се отчита контекстът, в който е приета, и целите, които преследва [55].

79. В случая предвиденият в член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд четиринадесетдневен срок произхожда от необходимостта да се гарантира, че всички правни субекти от Европейския съюз ще разполагат с един и същ срок за обжалване на актовете на институциите, органите и службите на Съюза, публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*, който се брои не от датата на официалното издаване на *Официален вестник на Европейския съюз*, както е обичайно посочена във всеки от броевете му, а от датата, на която разумно може да се предположи, че даденият *Официален вестник на Европейския съюз* е действително достъпен, тъй като нормално е пристигнал във всички държави — членки на

53 — Вж. по-специално ЕСПЧ, Решение по дело Brualla Gómez de la Torre с/у Испания от 19 декември 1997 г. (жалба № 26737/95, Recueil 1997-VIII, стр. 2955, § 33) и Решение по дело Pérez de Rada Cavanilles с/у Испания, (посочено по-горе, § 44).

54 — Вж. по-специално ЕСПЧ, Решение по дело Société Anonyme „Sotiris et Nikos Koutras ATTEE“ с/у Гърция от 16 ноември 2000 г. (жалба № 39442/98, Recueil 2000-XII, § 20), както и Решение по дело Anastasakis с/у Гърция, посочено по-горе (§ 24).

55 — Вж. по-специално Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Eismann (C-217/94, Recueil, стр. I-5287, точка 16), Решение от 16 януари 2003 г. по дело Maierhofer (C-315/00, Recueil, стр. I-563, точка 27) и Решение от 15 юли 2004 г. по дело Harbs (C-321/02, Recueil, стр. I-7101, точка 28).

Съюза. Освен това Съдът е имал случай да постанови, че публикуването на *Официален вестник на Европейския съюз* в електронен вид не би могло да се счита за форма на предоставяне на разположение на общностното законодателство, достатъчна за да се гарантира неговата противопоставимост [56].

80. По този начин четиринадесетдневният срок следва да гарантира, предвид същинската функция на публикуването, посочена по-горе, равното третиране на всички правни субекти в Съюза. Следователно в определен смисъл той представлява фиксиран латентен срок, който гарантира спазването на равенството като общ принцип на правото на Съюза в областта на производствата по обжалване.

81. Следователно самият факт, че е предвидено даден акт да бъде публикуван в интернет, не дава право да бъде „игнориран“ четиринадесетдневният срок, предвиден в член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Напротив, като се има предвид липсата на изрична разпоредба, която да урежда публикуването на актовете на институциите, органите и службите на Съюза в интернет, тази разпоредба следва да се тълкува в смисъл, че за да бъде зачетен общият принцип на равенство и ако няма императивни основания за обратното [57], посоченият срок трябва да се счита за приложим при броенето на сроковете за обжалване на всички публикувани актове на институциите, органите и службите на Съюза, независимо от възприетия начин на публикуване.

б) За извинимата грешка

82. При всяко положение, освен тълкуването pro actione на разпоредбите на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, последният следва да прецени дали е налице евентуална извинима грешка на жалбоподателите, като вземе предвид всички обстоятелства по случая.

83. В действителност, макар понятието „извинима грешка“ наистина да има предвид изключителни обстоятелства, при които по-конкретно съответната институция е възприела поведение, което само по себе си или в значителна степен е довело до допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил дължимата грижа, която се изисква от едно сравнително добре осведомено лице [58], Съдът се е погрижил също така да уточни [59], че то не може да се ограничава само до тази хипотеза, а може да е следствие на всякакъв вид изключителни обстоятелства [60].

84. В случая Общият съд приема, че грешката на жалбоподателите „се дължи на неправилно тълкуване на член 102, параграф 2 от Процедурния правилник или на член 101, параграф 1 [от същия правилник]“, тълкуването на които разпоредби не представлява особена трудност.

56 — Вж. Решение по дело Skoma-Lux, посочено по-горе (точки 47—50).

57 — Вж. Решение от 5 април 1979 г. по дело Orlandi/Комисия (117/78, Recueil, стр. 1613, точки 10 и 11).

58 — Вж. Решение от 15 декември 1994 г. по дело Bayer/Комисия (C-195/91 P, Recueil, стр. I-5619), точка 26, Решение от 27 ноември 2007 г. по дело Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret и Akar/Комисия (C-163/07 P, Сборник, стр. I-10125, точка 36), Решение от 14 януари 2010 г. по дело SGAE/Комисия (C-112/09 P, Сборник, стр. I-351 точка 20) и Решение по дело Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Комисия, посочено по-горе (точка 42).

59 — Вж. Решение по дело Bayer/Комисия, посочено по-горе (точка 26).

60 — Вж. Определение по дело SGAE/Комисия, посочено по-горе (точка 29).

85. Впрочем, макар че в цитираното от Общия съд определение [61] Съдът е приел, че тълкуването на правната уредба относно сроковете за обжалване не представлява особена трудност, Съдът е имал предвид единствено начините за изчисляване на посочените срокове. От това единствено определение не може да се направи извод, че въпросът относно изчисляването на сроковете за обжалване на актовете на институциите, органите и службите на Съюза, които се публикуват само в интернет, е напълно изяснен и няма място за никакви основателни съмнения.

86. Обратно, отсъствието на каквато и да е изрична разпоредба и на съдебна практика, по-специално във връзка с особеностите на изчисляване на сроковете за обжалване на актовете на институциите, органите и службите на Съюза, публикувани само в интернет, би следвало да накара Общия съд да разгледа обстоятелствата по делото в тяхната съвкупност, за да прецени условията за признаване на извинима грешка в светлината на правото на ефективна съдебна защита.

87. Двусмислието на текста на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, както и обстоятелството, че с определение от същата дата, с което жалбата им е приета за недопустима като преждевременна, дължимата грижа, с която жалбоподателите са смятали, че упражняват правото си на жалба, не е зачетена, би следвало да накара Общия съд да приеме, че в случая има извинима грешка.

88. Следователно, като е приел, че жалбата за отмяна, подадена от жалбоподателите срещу решението на ECHA за включване на акриламида в списъка на кандидат-веществата, е просрочена и това просрочие не се дължи на извинима грешка, Общият съд е допуснал грешка при тълкуване на член 263, шеста алинея ДФЕС и на член 102, параграф 1 от своя процедурен правилник.

89. Ето защо определението на Общия съд по дело T-268/10 трябва да бъде отменено и делото да бъде върнато на същия съд, за да се произнесе той по останалите правни основания и доводи на страните, като се припомни обаче, че посочената жалба трябва да бъде отхвърлена като недопустима поради наличие на друго висящо производство, ако върнатата на Общия съд жалба по дело T-1/10 бъде призната за допустима.

IV – Заключение

90. Следователно предлагам на Съда да постанови решение, с което:

По дело C-625/11 P:

1) Отменя Определение на Общия съд на Европейския съюз от 21 септември 2011 г. по дело PPG и SNF/ECHA (T-268/10).

2) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.

3) Не се произнася по съдебните разноски.

По дело C-626/11 P:

1) Отменя Определение на Общия съд на Европейския съюз от 21 септември 2011 г. по дело PPG и SNF/ECHA (T-1/10).

2) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.

61 — Вж. Определение по дело Германия/Парламент и Съвет, посочено по-горе (точка 21).

3) Не се произнася по съдебните разноски.